

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5CdoPr/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	5922200001
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5922200001.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu Ing. Mgr. U. T., nar. XX. XX. XXXX, M. XXX/X, F., zastúpeného splnomocneným zástupcom: JUDr. Andrej Gara, advokát, Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova č. 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému splnomocneným zástupcom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 8.257 eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Ružomberok č. k. 9Cpr/1/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 28.apríla 2023 sp. zn. 8CoPr/4/2022 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 14. júla 2022 č. k. 9Cpr/1/2022-330 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 8.257 eur brutto spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2020 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Súd žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov (výrok II.).

1.1. Z dokazovania zistil, že na základe pracovnej zmluvy, ktorú žalobca dňa 26. 02. 2013 uzavrel s právnym predchodcom žalovaného - Sberbank Slovensko, a.s. vznikol žalobcovi pracovný pomer v tejto obchodnej spoločnosti, a to dňom 01. 03. 2013, ktorý bol dojednaný ako deň nástupu žalobcu do práce. Pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú do 28. 02. 2014. V pracovnej zmluve sa zmluvné strany okrem iného dohodli na pracovnom zaradení - druhu práce: špecialista na integrované riadenie rizík s mesačnou mzdou vo výške 4.500 eur brutto. Dohodou uzavretou dňa 15. 11. 2013 sa dohodli na zmene pracovnej zmluvy v časti mzdové podmienky, a to tak, že základná mesačná mzda žalobcu s účinnosťou od 15. 11. 2013 bola 4.950 eur brutto. Následne sa dohodou zo dňa 24. 02. 2013 dohodli na zmene pracovnej zmluvy tak, že pracovný pomer žalobcu bol z pôvodne dojednaného na dobu určitú

zmenený na pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú. Pracovný pomer žalobcu skončil výpoveďou ku dňu 30. 11. 2016. Žalobca v čase od 28. 08. 2015 do 14. 09. 2016 vykonával aj funkciu člena dozornej rady.

1.2. Právny predchodca žalovanej Sberbank Slovensko, a.s. listom z 28. júla 2016 oznámil žalobcovi, že vzhľadom na završenie predaja Sberbank Slovensko, a.s. predstavenstvo Sberbank Slovensko, a.s. rozhodlo dňa 28. júla 2016 o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu (ďalej aj MVB) pre kľúčových zamestnancov. Vzhľadom na uvedené bol žalobcovi priznaný mimoriadny bonus vo výške 20.642 eur, prvá časť ktorého vo výške 12.385 eur, predstavujúca 60 % bonusu, mu bude vyplatená po završení predajnej transakcie, druhá časť mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 8.257 eur predstavujúca 40 % bonusu, mala byť žalobcovi vyplatená v r. 2019. Oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi z 28. júla 2016 podpísali osoby oprávnené konať v mene zamestnávateľa - predseda predstavenstva Alexander Yeriomin a členka predstavenstva Zuzana Žemlová. Uvedený právny úkon okresný súd považoval za platný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k rozhodnutiam predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. č. 97/2015 zo 16. júna 2015, č. 168/2015 z 08. decembra 2015 a č. 110/2016 z 28. júla 2016 súd prvej inštancie uviedol, že majú vnútropodnikový charakter a súdy nie sú oprávnené do nich zasahovať a preskúmať ich. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 19. decembra 2016 boli zrušené rozhodnutie predstavenstva č. 97/2015 zo 16. júna 2015 a rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 z 28. júla 2016, na základe ktorých mal byť vybraným zamestnancom spoločnosti vyplatený mimoriadny bonus za proces predaja spoločnosti. V danom prípade však podľa okresného súdu nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus pre žalobcu, takéto rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (ex tunc). Spätné odňatie práva žalobcovi na už priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktorý sa stal nárokovanou zložkou mzdy, nemôže požívať právnu ochranu. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených v § 23a ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o bankách alebo ZoB“) môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Interný predpis právneho predchodcu žalovanej Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s. obsahoval definíciu pojmov ako pevná zložka mzdy (II. časť základná mzda) a pohyblivá zložka mzdy zamestnancov (III. časť pohyblivá zložka mzdy). Banka určila podmienky poskytovania pohyblivej zložky celkovej odmeny v oznámení o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi dňa 28. júla 2016. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny ako pohyblivej zložky mzdy nebolo v rozpore so zákonom o bankách ani s internými predpismi právneho predchodcu žalovanej, uzavrel súd.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že žalovaný ani jediným dôkazom nepreukázal, že žalobca mal vedomosť, že štatutárny orgán - predstavenstvo Sberbank Slovensko a.s. prekročil svoje oprávnenie čo do právomoci vydať rozhodnutie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu, jeho argumenty zostali len v rovine tvrdenia bez preukázania existencie dôkazov. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaného, že nakoľko bol žalobca členom dozornej rady, rozhodnutie rady o Odmene za mimoriadne výkony pre vedúcich pracovníkov Sberbank Slovensko a.s. zo dňa 20. 7. 2015 je neplatné s odôvodnením, že v § 14 rokovacieho poriadku pre dozornú radu sa uvádza, že: Ak sa na zasadnutí dozornej rady prerokúvajú záležitosti týkajúce sa osobných alebo ekonomických záujmov jedného člena, tento člen sa nesmie zúčastniť prijímania rozhodnutia o tejto záležitosti. Mal za to, že výkladom uvedeného ustanovenia možno dospieť k záveru, že člen dozornej rady je vylúčený z rozhodovania o jeho konkrétnych osobných alebo ekonomických benefitoch, ale nie z hlasovania o princípoch týkajúcich sa všetkých kľúčových zamestnancov, resp. určitého počtu zamestnancov alebo všetkých ostatných zamestnancov. Žalovaný svoje tvrdenia nepodložil žiadnym dôkazom, teda nepreukázal, kedy a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o vylúčení toho ktorého člena dozornej rady a akým postupom. Uzavrel, že len tvrdenia bez relevantného dôkazu sú preto irelevantné pre posudzovanie oprávnenosti žalobou uplatneného nároku.

1.4. Súd tiež uviedol, že v zmysle článku 2 základných zásad a ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Táto zásada vyjadruje požiadavku, aby každé konanie zamestnanca či zamestnávateľa bolo etické, morálne a súladné so zaužívanými spoločenskými princípmi. Nebolo by teda v súlade s týmito princípmi

to, že zamestnávateľ prísľubom mimoriadnej odmeny motivoval vybraný okruh zamestnancov na zvýšené pracovné výkony v súvislosti s predajom akcií banky a po úspešnom završení transakcie, na ktorej sa zamestnanci podieľali, týmto zamestnancom vyplatenie motivačných odmien odmietol.

1.5. Žalovaný nevyplatil priznaný výkonnostný bonus v lehote jeho splatnosti, preto súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania z dlžnej sumy 8.257 eur odo dňa 01. 01. 2020 do zaplatenia, a to vo výške 5 % v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý upravuje subsidiaritu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka pre prípad, že Zákonník práce v prvej časti neustanovuje inak. Pokiaľ sa týkalo určenia počiatku omeškania, podľa listiny zo dňa 28. 07. 2016 suma vo výške 40 % bonusu, teda vo výške 8.257 eur za rok 2015 bude odložená o 3 roky, s termínom výplaty v r. 2019. Lehota na vyplatenie teda uplynula dňa 31. 12. 2019 a nasledujúcu deň bol potom žalovaný v omeškaní s plnením.

1.6. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konaní mal žalobca plný úspech vo veci, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 28. apríla 2023 sp. zn. 8CoPr/4/2022 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že nie je daný rozpor rozhodnutia o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu so zákonom o bankách, a to konkrétne s ustanovením § 23b. Mimoriadny výkonnostný bonus totiž nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, ktorá je zaručená, má však povahu pohyblivej zložky mzdy vzťahujúcej sa na motivačnú zložku odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého zamestnanca. Aj samotný názov odmeny „mimoriadny výkonnostný bonus“ nasvedčuje, že predstavuje motiváciu zamestnanca k zvýšeným, mimoriadnym pracovným výkonom, ktoré sú nad rámec bežného chodu veci a nejde o garantovanú zložku odmeny a jej priznanie je teda závislé od vyhodnotenia výkonnosti zamestnanca zamestnávateľom. Žalobca bol zahrnutý do predmetného programu mimoriadneho výkonnostného bonusu z titulu svojej funkcie, keď táto bola posúdená právnym predchodcom žalovaného ako „kľúčová“ v procese predajnej transakcie. Zamestnávateľ v liste zo dňa 28. 07. 2016, ktorým žalobcovi oznámil priznanie bonusu výslovne uviedol, že vplyv žalobcu na úspech predajnej transakcie bol podstatný, pričom bol zohľadnený kľúčový indikátor - individuálne úsilie žalobcu v procese predaja na základe kvalitatívneho hodnotenia. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že právny predchodca žalovaného pracovné výkony žalobcu pri splnení podmienok na priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu vyhodnotil, a teda došlo k splneniu požadovanej podmienky zákona. išlo o mimoriadne náročné činnosti jednak z hľadiska odbornosti, ale aj vynaloženého času na predmetné pracovné výkony nad rámec bežnej pracovnej činnosti. Výkon tejto špeciálnej pracovnej činnosti bol logicky určený vybraným tzv. kľúčovým zamestnancom. Stotožnil sa s názorom, že účelom § 23b zákona o bankách je dosiahnutie zabezpečenia ochrany klientov a ich investícií, avšak na druhej strane nemožno opomenúť povinnosť zamestnávateľa poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu (§ 43 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce a § 118 ods. 1 Zákonníka práce). Program mimoriadneho výkonnostného bonusu vychádzal z rozhodnutia zamestnávateľa, na ktoré nemal žalobca titulom svojej funkcie žiadny vplyv. Program bol vopred prijatý a jasne definovaný a vychádzal z predpokladu aktívnej motivácie žalobcu zo strany zamestnávateľa, smerujúcej k dosiahnutiu požadovaných cieľov v procese predajnej transakcie. Na základe takejto motivácie a s tým súvisiaceho pracovného úsilia žalobcu (po splnení vytýčeného cieľa) zamestnávateľ rozhodol o priznaní nároku na mimoriadny bonus. V danom prípade tak ide aj podľa odvolacieho súdu o motivačnú zložku odmeny, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky ako to vyplýva z § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách.

2.2. Odvolací súd nezistil v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ predstavenstvo oznámilo priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi ešte pred schválením dozornou radou spôsobilo tým vznik záväzku spoločnosti napriek vnútorným obmedzeniam, ktorým podliehalo. Odvolací súd zdôraznil, že okresný súd hodnotil aj

námietku žalovaného, že mimoriadny výkonnostný bonus bol žalobcovi dňa 28. 7. 2016 priznaný vo výške 20.642 eur, keď listom zo dňa 14. 12. 2015 mal byť vyplatený vo výške 25 % ročnej základnej mzdy k januáru 2015, t. j. 14.850 eur pričom uzavrel, že nie je v kompetencii súdu korigovať rozhodnutia predstavenstva čo do výšky priznaného výkonnostného bonusu. Zaoberal sa aj členstvom žalobcu v dozornej rade, pričom odvolací súd zdôraznil, že je nemysliteľné, aby každý zamestnanec mal vedomosť o obsahovom znení všetkých interných predpisov, len preto, že je vo vedúcej pozícii.

2.3. Ako nedôvodné odvolací súd vyhodnotil aj ďalšie námietky žalovaného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci z hľadiska imperatívu dobrých mravov a premlčania nároku.

2.4. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Vo vzťahu k vade podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd arbitrárne hodnotil vykonané dôkazy, keď konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že žalobca musel vedieť o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky.

3.2. Porušenie svojho práva na spravodlivý proces dovolateľ videl aj v nedostatočnom odôvodnení rozsudku, pretože argumentácia súdu vyznieva nekoherentne, keď k rozporu MVB s kogentnou právnou úpravou podľa ZoB súd prvej inštancie uviedol, že ZoB nevyklučuje priznanie variabilnej zložky mzdy a oba súdy sa vyhli pochybeniam pri prijatí rozhodnutí predstavenstva a dozornej rady z hľadiska dobromyseľnosti žalobcu, ktorý bol sám členom dozornej rady.

3.3. Čo sa týka namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolateľ nastolil v dovolaní štyri právne otázky, od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené, pričom odvolací súd ich mal vyriešiť nesprávne. Uviedol dôvody, prečo považuje riešenie právnych otázok odvolacím súdom za nesprávne a ako mali byť podľa jeho názoru zodpovedané. Ide o nasledovné dovolacie otázky:

I. „Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú toto kogentné ustanovenie neupravuje?“

II. „Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec poznal interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu a bol členom dozornej rady, zodpovednej za dohľad nad výkonom pôsobnosti tohto orgánu?“

III. „Má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že sa v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť?“

IV. „Môže zamestnávateľ jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca (v tomto prípade o viac než tri roky) pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 ZP v spojení s § 132 ZP?“

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP

6. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premisí dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

8.1. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

9. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky náležite zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby v časti nároku na zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) obsahuje jasné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých založil svoje rozhodnutie.

Odvolací súd vychádzal predovšetkým z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28. júla 2016, ktorým bol žalobcovi ako zamestnancovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus predstavujúci nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá mala fakultatívnu povahu. V dôsledku konštitutívneho účinku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tejto zložky mzdy sa stal zložkou mzdy nárokovou. Dôvodil, že následným rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus. Vo vzťahu k namietanému rozporu mimoriadneho výkonnostného bonusu so zákonom súd uzavrel, že rozhodnutie predstavenstva o priznaní a vyplatení bonusu nie je v rozpore s verejnoprávnym predpisom - zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách (§ 23a a nasl.), v zmysle ktorého mzda vedúceho zamestnanca banky sa môže kumulatívne skladať zo základnej zložky mzdy, ktorá je zaručenou pevnou zložkou celkovej odmeny a z pohyblivej zložky odmeny. Na pohyblivú zložku odmeny vznikne vedúcemu zamestnancovi nárok po splnení definovaných výkonnostných podmienok, pričom však výška tejto zložky nemôže byť vopred garantovaná. Mimoriadny výkonnostný bonus nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, nemal ani atribúty negarantovanej pohyblivej zložky mzdy. V danom prípade ide o motivačnú zložku odmeny, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky (§ 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách). Až rozhodnutím predstavenstva ako štatutárneho orgánu zamestnávateľa sa tento nárok žalobcu stal právne nárokovateľný, uzavrel odvolací súd.

9.1. K námietke o zmene splatnosti výplaty odloženej časti mimoriadneho výkonnostného bonusu uviedol, že žalobca bol zaradený ako identifikovaný personál, pre ktorý platila Politika odmeňovania pre osobitné skupiny zamestnancov, kde podľa bodu 1.9.4. sa uplatňoval model vyplácania, a to 60 % pohyblivej odmeny sa mal vyplatiť okamžite a 40 % pohyblivej odmeny bude odložený na tri roky. Takto bol rozdelený aj žalobcovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus. Z obsahu predmetného interného predpisu nevyplýva iný spôsob vyplatenia odmien v prípade ukončenia pracovného pomeru. Na tento interný predpis odkazuje aj Mzdový poriadok a to v čl. IV písm. C bod 1. Listom datovaným dňa 28. 7. 2016 bol žalobcovi priznaný mimoriadny výkonnostný bonus a jeho vyplatenie bolo podmienené dvoma aspektmi a to úspešným zavŕšením predajnej transakcie a trvaním pracovného pomeru do jej zavŕšenia. Obe podmienky žalobca splnil. Pracovný pomer ukončil k 30. 11. 2016. Skupina Penta Investments sa dňa 29. 7. 2016 stala vlastníkom majoritného podielu 99,5 % akcií v Sberbank Slovensko a.s., čím došlo k zavŕšeniu predajnej transakcie a v zmysle vyššie citovaných interných predpisov mal byť ihneď žalobcovi vyplatený mimoriadny výkonnostný bonus vo výške 60 % a ďalšia časť 40 % do 3 rokov, teda najneskôr v lehote do 31. 12. 2019. Súd teda pri posudzovaní nároku aplikovali aj interné predpisy. Odvolací súd potvrdzujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie k tejto otázke doplnil, že splatnosť odloženej časti priznaného mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi bola jasne stanovená - rok 2019 a pokiaľ nedošlo k rozhodnutiu o jeho znížení alebo nevyplatení (za takéto rozhodnutie nie je možné považovať rozhodnutie predstavenstva o zrušení rozhodnutia o priznaní bonusu) bol žalovaný povinný žalobcovi nárok vyplatiť.

9.2. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žalobca ako člen dozornej rady musel vedieť o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky súd prvej inštancie sa tejto námietke venoval v bode 17 a 18 rozsudku a odvolací súd v bode 54, pričom oba sudy skonštatovali, že tvrdenie žalovaného o takejto vedomosti žalobcu zostalo len v rovine tvrdenia, pričom žalovaný nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu na preukázanie vedomosti žalobcu o prekročení právomoci štatutárneho orgánu.

10. V súvislosti s námietkami dovolateľa týkajúcich sa nesprávneho a tendenčného hodnotenia dôkazov súdmi v základnom konaní, považuje dovolací súd za nevyhnutné akcentovať na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcu z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR), v zmysle ktorej záver vyvedený sudcom v prebiehajúcom konaní o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takeého hodnotenia dôkazov, ktoré obstoí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak, konečné meritórne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Koncept voľného hodnotenia dôkazov je derivátom tzv. akuzáčného typu procesu, v ktorom zákon pojmovo nemôže

predpisovať zákonnú silu jednotlivým dôkazom. Naopak, v inkvizičnom procese dominuje tzv. legálna dôkazná teória, ktorá pojmovo vyžaduje zákonnú silu, „váhu“ jednotlivých dôkazov - tento typ procesu sa však vo všeobecnosti považuje za dejinne prekonaný, aj keď jeho jednotlivé prvky prerástli medziasom do konceptuálnej sústavy iných ako sporových konaní (mimosporov), predovšetkým cez prizmu tzv. vyšetrovacieho princípu a princípu oficiality. Právna úprava nestanovuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti; uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, ktorá v civilnom procese predstavuje veľmi zložitý myšlienkový proces sudcu. Takúto úvahu súdu nemožno zamieňať s úvahou, ktorú právna úprava nepripúšťa síce výslovne, no je implicitne obsiahnutá v pojmovej sústave silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov - ide o úvahu z hľadiska ustálenia, resp. určenia výšky nárokov vtedy, ak túto výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamenať ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a podobne. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Súd nie je viazaný len skutkovým stavom, ako ho predniesli (substancovali) sporové strany, ale má i vlastné procesné oprávnenia ingerovať do sporu. Strany tak nie sú „vlastníkmi“ skutkových tvrdení, ako v liberálnom koncepte civilného procesu, ale súdom zistený skutkový stav má v čo najvyššej možnej miere korešpondovať s reálnym hmotnoprávnym pomerom sporových strán. Teória hovorí v tejto súvislosti o tzv. modifikovanom prejednávacom princípe, kde je procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu prioritne zverená sporovým stranám, no s „materiálnymi“ korekciami zo strany súdu.

11. K dovolateľom tvrdenému tendenčnému prístupu súdu pri hodnotení dôkazov ohľadom žalobcovej vedomosti o prekročení oprávnenia predstavenstvom dovolací súd uvádza, že v hodnotení dôkazov súdmi nižších stupňov nezistil pochybenie, ktoré by bol v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba taká skutočnosť by totiž zakladala odňatie spravodlivosti. Z obsahu spisu vyplýva, že Dozorná rada Sberbank Slovensko prijala písomným hlasovaním dňa 9. 12. 2015 rozhodnutie, ktorým chválila osobitnú výkonnostnú odmenu pre vybrané osoby, medzi ktoré bol zaradený aj žalobca (čl. 54 - 59). V dokumente, ktorý dozorná rada schvaľovala (čl. 64-68) neboli uvádzané konkrétne sumy pre jednotlivé osoby, iba celkové náklady z pohľadu zamestnávateľa v prípade 100 % plnenia podmienky vyplatenia. Po priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu (28. 7. 2016) zasadala Dozorná rada 1. 8. 2016, pričom zo zápisnice z tohto zasadania vyplýva, že k odloženiu výplaty MVB malo dôjsť z dôvodu, poskytnutia možnosti novému generálnemu riaditeľovi a akcionárovi oboznámiť sa so súčasnými zamestnancami a procesmi v rámci banky. Uznesenie o odložení výplaty bolo schválené s tým, že sa uložilo p. Q., aby určil nový termín výplaty bonusov, potom ako sa riadne oboznámi so situáciou v spoločnosti. Žalobca ukončil pracovný pomer u žalovaného dňa 30. 11. 2016, pričom funkciu člena dozornej rady vykonával 28. 08. 2015 do 14. 09. 2016. Pokiaľ z týchto dôkazov súdy v základnom konaní dospeli k záveru o nepreukázaní žalobcovej vedomosti o prekročení oprávnenia predstavenstva dovolací súd konštatuje, že nepochybili. Ostatné námietky dovolateľa sú iba polemikou s vyhodnotením dokazovania zo strany súdov. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020).

12. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie

skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

13. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanými vadami vyplývajúcimi z § 420 písm. e), f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spore záviselo od vyriešenia štyroch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené (bod 3.3. tohto rozsudku). Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval za podstatné to, či nastolené právne otázky boli alebo neboli v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešené. Dospel k záveru, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu a ani v čase podania dovolania tieto právne otázky neboli v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešené, ale v čase rozhodovania odvolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo totožných veciach, v ktorých sa dovolací súd položenými právnymi otázkami zaoberal (rozsudok z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/103/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/34/2021, rozsudok z 29. novembra 2023 sp. zn. 6Cdo/139/2022, rozsudok sp. zn. 5CdoPr/5/2023 zo dňa 27. marca 2024, rozsudok sp. zn. 7Cdo/7/2024 z 30. septembra 2024). Prípustnosť dovolania preto dovolací súd posúdil podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a skúmal, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

16. Vo vzťahu k otázke I. (Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29. 12. 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú toto kogentné ustanovenie neupravuje?) najvyšší súd zotrváva na argumentácii vyslovenej vo vyššie označených rozhodnutiach, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol

takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce).

17. K druhej dovolateľom nastolenej otázke: „Zaväzujú zamestnávateľa voči zamestnancovi úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec poznal interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu a bol členom dozornej rady, zodpovednej za dohľad nad výkonom pôsobnosti tohto orgánu?“ dovolací súd uvádza nasledovné :

17.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

17.2. Dovolateľom nastolená otázka predpokladá, že zamestnávateľ preukáže, že štatutárny orgán prekročil svoje právomoci a zamestnanec o tomto prekročení vedel. V súdnej veci však oba súdy nižších stupňov dospeli k záveru, že rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako riadiaceho orgánu spoločnosti majú vnútropodnikový charakter a preskúmanie rozhodnutí predstavenstva akciovej spoločnosti nie je možné ani v súdnom konaní. Odvolací súd výslovne uviedol (bod 49), že „Vnútorne právne pomery akciovej spoločnosti, rozsah oprávnenia predstavenstva konať v mene spoločnosti a zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody upravuje Obchodný zákonník. Podľa § 191 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu 28. 07. 2016 stanovy, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. Ide o všeobecnú právnú úpravu oprávnenia predstavenstva ako štatutárneho orgánu robiť právne úkony, na ktorú odkazuje § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To však nevylučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 191 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa § 191 ods. 5 prvá veta Obchodného zákonníka členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých akcionárov“. S ohľadom na uvedené bolo aj podľa odvolacieho súdu potrebné vo vzťahu k žalobcovi ako tretej osobe vychádzať z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s.

17.2.1. Z uvedeného vyplýva, že súd nemal za preukázané ani prekročenie právomoci predstavenstva, preto bolo bez významu skúmať, či žalobca ako zamestnanec o takomto prekročení vedel. Odvolací súd skonštatoval, že nemožno mať za preukázané, že žalobca poznal všetky interné predpisy žalovaného, hoci bol členom dozornej rady, s ohľadom na jej kompetencie. Z uvedeného vyplýva, že druhú v poradí nastolenú otázku odvolací súd neriešil.

18. Pokiaľ ide o tretiu a štvrtú dovolateľom nastolenú otázku (bod 3.3.), ani jednu z nich odvolací súd neriešil .

19. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Dovolací súd preto dovolanie zamietol ako celok podľa § 448 CSP.

20. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože z obsahu súdneho spisu nevyplyva, že mu v dovolacom konaní trovy konania vznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.